

VLAD ŢEPEŞ , ŞI ORDINUL DRAGONULUI

ilustrații de
Alexia Udriște

SIMONA ANTONESCU

nemi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANTONESCU, SIMONA
Vlad Țepeș și Ordinul Dragonului / Simona Antonescu;
il. de Alexia Udriște. - București: Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978-606-43-0726-2

I. Udriște, Alexia (il.)

821.135.1

Simona Antonescu • Alexia Udriște
VLAD ȚEPEȘ ȘI ORDINUL DRAGONULUI

© Nemira, 2021

Redactor: Maria TĂNĂSESCU

Lector: Irina CERCHIA

Coperta: Alexia UDRIȘTE, Alexandru CSUKOR

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de MONITORUL OFICIAL R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0726-2

Prolog

Manuscrisul Gemenilor ascuns în cufărul din pod are înscrise în el numele tuturor gemenilor născuți vreodată în familie. Dacă Manuscrisul este deschis atâta vreme cât soarele se află pe cer, atunci toate numele se șterg, iar în familie nu se vor mai naște niciodată copii.

Ilinca și Călin, cei mai mici gemeni din familie, descoperă Manuscrisul și își caută propriile nume în paginile lui, dar din greșeală șterg totul. Acum copiii trebuie să se întoarcă în timp,

în trecutul propriei lor familii, în căutarea numelor dispărute.

Aventurile celor doi gemeni i-au purtat până acum în locuri ca cetatea Sarmizegetusa, vechiul port Histria, cnezatele de demult ale celor dintâi voievozi valahi sau Regatul României de pe vremea Reginei Maria. De-a lungul primelor lor aventuri, copiii i-au cunoscut pe Decebal, Menumorut, Litovoi, Mircea cel Bătrân sau chiar au asistat la încoronarea Regelui Mihai I ori la Marea Unire.

O taină adâncă iese încet la iveală de-a lungul acestor călătorii. Solomonarul Genune îi urmărește pe copii și o poveste veche a familiei pare să reînvie. Dar oare ce mister îl leagă pe bunicul Zosim de solomonarul Genune și de Faurul Pământului?

Aceasta este cea de-a opta călătorie a copiilor.

1

Tablete și tăblițe, cretă și touchscreen, pixuri și tocuri cu călimară

Vârfurile punctate cu argintiu și roz ale încălțărilor Smarandei se retraseră scurt de pe bordura trotuarului. Erau niște skechers pe care-i găsisese azi dimineață pe holul de la intrare, probabil ai Ilincăi. Smaranda nu purtase niciodată astfel de încălțări. De o parte

și de alta aveau brodat câte un S frumos. Fetița își închipuise că litera vine de la numele ei și surâsesse tainic.

Valurile nesfârșite de mașini care treceau acum cu viteză la numai câteva palme de ea o speriau, dar Smaranda căuta să ascundă asta. Asculta melodia simplă a semaforului și privea omulețul roșu, luminos, din cutiuța de peste drum, gândindu-se la singurul semafor pe care-l văzuse vreodată acasă: un bec simplu, roșu atârnat deasupra unei intersecții.

Atunci când se hotărâseră să facă schimbul, Ilinca și Călin să rămână pentru o zi în anul 1927, pe vremea Regelui Mihai I, iar ea și fratele său să vină în lumea aceasta ciudată, nu se așteptase ca emoțiile să o copleșească atât de tare. Alături de ea geamănul ei, Zamfir, părea să se bucure de tot acest vacarm înspăimântător

al dimineții, în vreme ce inima ei se făcuse cât un purice imediat cum bunica închisese poarta casei în urma lor.

Porniseră către școală tăcuți. Pe drum li se alăturaseră cei doi colegi de bancă despre care le povestiseră Ilinca și Călin, iar acum așteptau toți patru la semafor. Strada era plină de copii aflați în drum spre școală ori părinți grăbindu-se către serviciile lor. Cu fetițele îmbrăcate în pantaloni, Smaranda se împăcase repede. Blugii aceștia erau chiar comozi, nu tocmai frumoși, ba chiar urâtei de-a dreptul, dar cel puțin comozi. Când însă dădu cu ochii de mămică în pantaloni, Smaranda se opri locului, cu ochii mari și sprâncenele ridicate. Pe vremea ei, o astfel de îndrăzneală ar fi ajuns cu siguranță în paginile ziarelor.

- E verde, o auzi pe Diana de alături și, până să se dezmeticească Smaranda și să priceapă cu

adevărat ce se petrece, toți cei care așteptau la semafor porniră să traverseze cu mare grabă.

Numai Smaranda rămase țintuită locului, cu ochii mari de spaimă și cu respirația tăiată. Doar nu se așteptau de la ea să pună piciorul pe stradă, prin fața mașinilor oprite de o parte și de alta a trecerii de pietoni, care păreau ținute în frâu cu mare greutate de șoferii lor. Zeci de motoare mârâiau amenințător, ridicând fuioare de fum în aerul rece al dimineții.

- Hai, vino, îi făcură semn cu mâna Diana, Ciprică și Zamfir, din mijlocul trecerii de pietoni.

Smaranda scutură cu hotărâre din cap și atunci Diana și Ciprică schimbă cu mare iuțeală o privire între ei, apoi se întoarseră, luară fetița de mâini și o traversară strada cu pas grăbit.

- Eu ți-am spus că ceva nu-i în regulă cu ei, îi șopti mult mai târziu, într-o pauză, Ciprică Dianei. Amândoi se poartă ciudat. O fi vreo gripă? Vreun virus, ceva?

Diana nu-i răspunse, dar rămase tot restul zilei cu ochii pe colega ei de bancă. Era schimbată într-un fel care-i scăpa. La ora de matematică, chiar după pauza mare, doamna învățătoare le împărți tabletele și toată clasa continuă jocul în care trebuiau să-și rezolve corect exercițiile ca să-l ajute pe Luptătorul Ninja al Luminii să câștige puncte în bătălia cu Monstrul Leneș.

Numai cei doi frați gemeni rămaseră cu ochii măriți de mirare la tablete, neîndrăznind să atingă touchscreenul. În vreme ce clasa întreagă răsuna de melodiile cu clopoței care anunțau bătălii câștigate de Luptătorul Ninja

al Luminii, doamna învățătoare se apropie și-i întrebă:

- Vă ajut cu ceva? De ce nu începeți?

Gemenii sosiți din vremea Regelui Mihai I știau că odinioară copiii scriau la școală pe tăblițe mici, negre, dar asta fusese tare demult. Se vede treaba că moda tăblițelor pe care se scrie cu creta revenise în viitorul acesta al prietenilor lor, iar caietele, tocurile și călimările cu cerneală fuseseră, probabil, date uitării.

- Tăblițele astea nu au cretă, răspunse cu curaj Zamfir, privind în ochii doamnei învățătoare.

- Nici eu nu am cretă, spuse și Smaranda.

Doamna învățătoare le verifică frunțile cu palma, cercetându-le temperatura cu îngrijorare, apoi rugă pe Diana să-i însoțească pe amândoi până la cabinetul medical.

– Bântuie un virus destul de urât anul acesta, vorbi ea ca pentru sine, privind din pragul clasei pe urmele copiilor.

Întâmplările misterioase continuară până seara târziu. Atunci când se așezară să-și facă temele, pierdură un ceas jucându-se cu fermoarele penarelor. Le deschiseră și le închiseră de sute de ori, privindu-le ba dintr-o parte, ba din alta, închizând un ochi și apropiindu-l pe celălalt de dinții din metal, în încercarea de a desluși magia care-i unea și apoi îi despărțea. Era pentru prima oară când vedeau o astfel de invenție nemaipomenită.

Într-un târziu deschiseră caietele, scoaseră din penare ceea ce credeau a fi tocurile de scris și se treziră din nou în fața unei taine: unde le sunt călimările cu cerneală? Căutară în ghiozdane, dar nu le găsiră. Cercetară amănunțit

sertarele birourilor lor de școlari, dar nici aici nu erau. Scotociră în bibliotecă, sub paturi, după ușă și în spatele ficusului, fără niciun rezultat.

- Să-i sunăm pe Diana și pe Ciprică, propuse Zamfir, trecându-și degetul peste vârful tocului de scris, în joacă. Ne prefacem că vrem să știm cum se descurcă cu temele și, din vorbă în vorbă, amintim așa, în treacăt, de călimări. Poate aflăm unde și le țin ei pe ale lor și ne vine vreo idee, unde să le mai căutăm pe ale noastre.

- Ce ai pe deget? întrebă Smaranda, care nu-și dezlipise privirea de la degetele fratelui său, în tot acest timp.

Două pete mari, albastre, îi acoperiseră băiatului buricul degetului arătător, în vreme ce se jucase cu vârful a ceea ce credea că este

tocul de scris. Descoperiră astfel cu uimire că
tocurile erau vrăjite, puteau scrie o întreagă
temă fără să aibă nevoie să fie înmuiate în
cerneala dintr-o călimară.

